

Inspirerende verhalen

LEVENSPOTLOOD

Er was eens een jongetje die naar zijn oma keek terwijl zij een brief aan het schrijven was. Op een bepaald moment vroeg hij: "Oma, schrijf je een verhaaltje over wat we samen hebben meegemaakt? Of schrijf je misschien een verhaaltje over mij?" Oma stopte met schrijven en zei: "Ik schrijf inderdaad over jou. Maar belangrijker dan woorden is het potlood waarmee ik schrijf. Ik zou willen dat jij later, als je groot bent, net zoals dit potlood wordt."

Het jongetje keek nieuwsgierig naar het potlood maar kon der niets bijzonders aan ontdekken. "Maar het is een gewoon potlood, niets speciaals", zei het jongetje. Oma antwoordde: "Het is maar hoe je er naar kijkt. Het potlood heeft vijf bijzondere dingen die jou tot iemand zullen maken die altijd in vrede zal leven met de wereld. Ten eerste. Je zult misschien grootse daden verrichten, maar je mag nooit vergeten dat er een hand is die jou leidt: Gods hand. Hij zal je altijd leiden volgens Zijn wil. Af en toe moet ik stoppen met schrijven om de punt te kunnen slijpen. Daardoor heft het potlood een beetje pijn, maar het wordt er scherper van. Dus je moet wat pijn kunnen verdragen. Het maakt je tot een beter mens. Ten derde. Als je met een potlood schrijft, kun je altijd uitgummen wat je schreef. De les is dat corrigeren wat we gedaan hebben niet slecht is. Het helpt ons om rechtvaardig door het leven te kunnen gaan. Ten vierde. Het belangrijkste van een potlood is niet het hout of de buitenkant, maar het grafiet dat erin zit. Ten vijfde en tenslotte. Wat een potlood bijzonder maakt, is dat het altijd een spoor achterlaat. Besef goed dat alles wat je in je leven doet, sporen zal achterlaten. Vergeet dat nooit." Hoe is het met ons levenspotlood?

Bron: <http://jansimons.nl/relimarkt/bestandenrelimarkt/tekstenverhalen/levenspotlood.htm>

DE GROT

Er was eens een donkere grot die diep onder de grond lag, aan het oog onttrokken. Omdat hij zo diep onder de grond lag, was er nog nooit licht doorgedrongen. De grot had nooit licht gezien. Het woord 'licht' had geen betekenis voor de grot, die zich niet kon voorstellen wat 'licht' zou kunnen zijn. Toen op een dag stuurde de zon een uitnodiging naar de grot om naar boven te komen en hem te bezoeken.

Toen de grot boven kwam om de zon te bezoeken, was hij stomverbaasd en verrukt, want de grot had nooit eerder licht gezien en hij kon gewoon niet over deze ervaring uit. Als dank voor het feit dat de zon hem voor een bezoek had uitgenodigd, wilde de grot iets terugdoen en nodigde dus de zon uit om een keer naar beneden te komen om hem te bezoeken, omdat de zon nooit duisternis had gezien.

Zo brak de dag aan dat de zon omlaag kwam en hoffelijk in de grot werd binnengelaten. En terwijl de zon de grot binnenging, keek hij heel belangstellend om zich heen, benieuwd hoe 'duisternis' eruit

zou zien. Toen vroeg hij verwonderd aan de grot: "Waar is de duisternis?"

Bron: <https://www.facebook.com/nvrm.nl>

IK HEB HET MOOISTE HART ...

Op een dag stond er een jonge man in het midden van de stad en zei dat hij het mooiste hart had van de vallei. Er kwamen veel mensen om zijn hart te bewonderen want het was perfect. Geen vlekje, geen enkele fout. Iedereen was het erover eens: het was het mooiste hart dat ze ooit hadden gezien. En de jongeman was erg trots.

Plotseling kwam er een oude man naast de jongeman staan en zei: "jouw hart is lang niet zo mooi als dat van mij." De oude man pakte zijn hart en liet het zien. De mensen en de jongeman keken naar het hart van de oude man. Het klopte stevig maar het zat vol littekens, sommige stukken

waren weggehaald en vervangen door andere. Ze pasten niet allemaal en in sommige delen van het hart zaten diepe holtes waar stukken misten.

De mensen staarden hem aan, hoe kon hij zeggen dat zijn hart mooier was? De jongeman lachte en zei: "je bent een grapjas om jouw hart met het mijne te vergelijken. Het mijne is perfect en het jouwe is een ramp van gaten en tranen." Ja, zei de oude man: "Het jouwe ziet er perfect uit, maar ik zou niet willen ruilen."

De mensen werden stil toen de oude man door ging met praten: ieder gat staat voor een mens die ik mijn liefde gaf. Ik trek een stuk uit mijn hart, geef het aan de ander en vaak geven ze me een stuk van hun hart terug dat past in het lege stuk van mijn hart. Maar omdat de stukken niet hetzelfde zijn heb ik wat ruwe randen die ik zeer waardeer omdat ze me herinneren aan de liefde die we deelden.

Soms gaf ik een stuk van mijn hart en kreeg ik niets terug. Dat zijn de lege plekken. Het geven van liefde is soms een risico. Maar zelfs als de gaten pijn doen blijven ze open en herinneren ze me aan de liefde die ik voel voor deze mens. Ik hoop dat ze op een dag terugkomen om de lege plek op te vullen. Zien jullie wat echte schoonheid is?

De jongeman stond in stilte en er liepen tranen over zijn gezicht. Langzaam liep hij naar de oude man, pakte een stuk van zijn perfecte hart en trok het eruit. Met trillende handen bood hij het aan de oude man aan. De oude man nam het aan en plaatste het stuk in zijn eigen hart.

Vervolgens nam hij een stuk van zijn eigen gekerfde hart en gaf het aan de jongeman. Het paste niet precies in de wonde. Maar de jongeman zag nu zijn eigen hart, niet langer perfect maar mooier dan ooit tevoren omdat hij de liefde van de oude man voelde stromen in zijn hart.

Auteur onbekend. Bron: <http://in-beeld.be/hersenspingsels/wordpress/ik-heb-het-mooiste-hart/>

DE APPELPIT

Lang geleden, in moeilijke tijden, werd een man op heterdaad betrapt toen hij voedsel stal op de markt. De koning werd op de hoogte gebracht van deze overtreding en beval dat de man moest hangen voor de diefstal. Terwijl de man in een donkere kerker zat opgesloten, werden de voorbereidingen voor de executie getroffen.

Op de dag dat hij zou worden opgehangen, leidden te bewakers de man naar de galg en daar werd hem gevraagd of hij nog iets wilde zeggen voordat hij ter dood gebracht zou worden. “Ja,” zei de gevangene. “Ik heb een boodschap voor de koning. Ik heb een speciaal geschenk, mij doorgegeven door mijn vader, die het weer van zijn vader had gekregen. Ik heb een appelpit die van de een op de andere dag zal uitgroeien tot een bloeiende boom en onmiddellijk vrucht zal dragen. Ik vind het gewoon zonde dat dit geheime geschenk met mij sterft voordat ik het heb doorgegeven.” De koning was onder de indruk en vroeg de gevangene hem het geheim te vertellen en de appelpit in de grond te stoppen voordat hij stierf.

“Dat zou ik graag doen,” zei de gevangene, “maar ik moet u waarschuwen dat de pit alleen in de grond kan worden gestopt door iemand die nog nooit oneerlijk is geweest – die nooit iets gestolen heeft of een leugen verteld heeft of iemand op wat voor manier ook bedrogen heeft. Dus het is duidelijk dat ik het niet zelf kan doen, want ik ben veroordeeld wegens diefstal.”

De koning gaf opdracht aan zijn eerste minister om de pit in de grond te stoppen, maar de eerste minister keek bedeesd en gaf toe dat hij ooit iets zelf had gehouden wat niet van hem was en dat hij daarom de pit niet in de grond kon stoppen.

Dus liet de koning zijn minister van financiën halen, die onmiddellijk met een hoogrood hoofd bekende dat er tijden waren geweest waarop hij niet volkomen eerlijk had gehandeld waar het de schatkist betrof. “Majesteit, ik denk,” zei de minister, “dat u de pit zelf in de grond moet stoppen.” De koning aarzelde en was duidelijk slecht op zijn gemak. Hij herinnerde zich hoe hij zijn vrouw had bedrogen en ontrouw was geweest. Hij liet zijn hoofd hangen en gaf toe dat ook hij niet de pit in de grond kon stoppen.

De dief keek alle drie aan. “U bent de machtigste mannen van het land,” zei hij, “maar toch bent u geen van drieën vrij van schuld. Geen van u drieën kan de appelpit in de grond stoppen. Maar ik, die een stuk brood heb gestolen omdat ik van de honger omkwam, word ter dood veroordeeld.” En de koning verleende de wijze dief gratie.

Bron: Verhalen Mail

EEN MAN GING NAAR DE KAPPER

Een man ging naar de kapper om zijn haar en baard te laten knippen. Ze begonnen te discussiëren en spraken over vele zaken. Al gauw kwamen ze bij de bekende vraag of God wel bestaat.

De kapper zei: “Kijk, ik geloof niet dat God bestaat.”

“Waarom zeg je zo iets?” vroeg de man.

“Nou, iemand hoeft alleen maar naar de wereld te kijken en hij zal zien dat God niet bestaat. Als God echt bestaat, zouden er dan zoveel zieke mensen zijn? Zouden er dan zoveel gehandicapte kinderen zijn? Nee, als Hij echt bestond, zou er geen ellende op aarde zijn. Ik kan me niet voorstellen dat een God dit allemaal kan toestaan.”

De man was even stil, maar zei verder niets.

De kapper was inmiddels klaar en de man verliet de zaak. Onderweg naar huis zag hij een oude man op straat met heel lang haar en een ongetrimde baard. De man ging onmiddellijk weer terug naar de kapperszaak en zei tegen de kapper: "KAPPERS BESTAAN NIET!"

"Maar ik ben toch een kapper en ik sta hier vlak voor je!" antwoordde de kapper.

"NEE!" schreeuwde de cliënt. "Kapper bestaan gewoon niet. Als zij echt bestonden, zouden er op de wereld geen mensen meer rondlopen met lang haar en ongetrimde baarden."

De kapper antwoordde: "Ach, wij kappers bestaan zeker wel. Het zijn gewoon de mensen die niet naar ons komen."

"Exact!" ging de man verder. "Dat is het hem nou juist. God bestaat ook zeer zeker wel. Het zijn juist de mensen die niet naar Hem gaan en Hem niet opzoeken. En daarom is er zoveel ellende op de aarde."

Bron: <http://www.kuleuven.be/thomas/page/theologie-in-handen-van-jongeren/>

DE STEENKAPPER

Zijn opdrachtgever was formeel geweest. Twaalf marmeren beelden voorstellende de dierenriem. Elk beeld twee meter hoog op een arduinen sokkel van ongeveer één meter. Het was zijn grootste opdracht als steenkapper, want zo noemde hij zich graag. Liever steenkapper dan beeldhouwer. Het klonk artisanaler en zo had hij het graag. Hij had een ruim budget gekregen. Hij mocht zijn marmer zelf gaan kiezen in de steengroeve. Hij voelde zich een echte.

En zo gebeurde het dat zes maanden later drie grote vrachtwagens de marmeren blokken kwamen uitladen aan zijn atelier. Zijn erf had er nog nooit zo vol bijgelegen. Dagen besteedde hij aan het bekijken van zijn blokken. Welk beeld zou uit welk blok komen? Hij keek, voelde, mat, dacht na en keek nog eens opnieuw. Een eerste blok werd gekozen en hij toog aan het kappen. Dagen en nachten bracht hij in zijn atelier door. Gedreven door het vuur van het steenkappen. Ongeduldig om de eerste contouren te zien van zijn creatie. Zijn opdrachtgever was formeel geweest. Het moesten klassieke beelden worden, met een moderne strakke lijn, overeenkomstig zijn bedrijf. Zijn bedrijf pretendeerde het diepe inzicht te hebben van de Grieken, maar dan wel in een actueel tijdperk. Daar was hij samen met een adviseur achter gekomen. Na een tweetal weken kon je zien welke richting het uitging. Dit zouden de Vissen worden. De aders in het marmer vormden het spel van het water.

Maar de derde week ging het mis. Net toen hij aan de staart van een vis met strakke lijn kapte, begon het beeld te splijten. Er was geen houden aan. Twee tikken en een groot stuk marmer brak af. De vis had geen staart meer. De steenkapper was in paniek. Hij belde zijn leraar van weleer en verzocht hem naar zijn atelier te komen. De leraar kwam.

De leraar vroeg waarom hij hier en daar had gekapt. "Er moest een strakke lijn in komen", sprak de steenkapper. "Een strakke lijn", herhaalde de leraar. "Om in overeenstemming te zijn met het bedrijf", vulde de steenkapper aan. "Een bedrijf kan veel willen", zo sprak de leraar, "maar een steen laat zich niet gebieden. Een kunstenaar is de baas over zijn werk op papier, tijdens de voorbereidingen. Zodra hij een steen geselecteerd heeft, is de steen de baas. Enkel door eerst respect te hebben voor de steen, kan je de steen met succes naar je ontwerp zetten. De steen moet je ontwerp niet respecteren. Maar je ontwerp wel de steen." "Dan is dit kapotte beeld misschien toch nog goed", antwoordde de steenkapper, "want dat is misschien de boodschap die te onthouden valt."

Bron: <http://www.dekrachtvanontmoetingen.be/tag/steenkapper/>

KIKKER IN DE KUIL

Een groep kikkers trok door het bos en twee van hen vielen in een diepe kuil. Alle andere kikkers verzamelden zich rond de kuil. Toen ze zagen hoe diep de kuil was, vertelden ze de twee kikkers dat ze zo goed als dood waren. De twee kikkers negeerden de opmerkingen en probeerden met al hun kracht uit de kuil te springen. De andere kikkers bleven hen vertellen dat ze moesten stoppen, dat ze zo goed als dood waren. Uiteindelijk nam één van de kikkers aan wat de anderen riepen en gaf het op. Hij viel neer en stierf.

De andere kikker bleef zo hard springen als hij kon. Weer riep de groep kikkers hem toe dat hij de kwelling moest stoppen en gewoon moest sterven. Hij begon nog harder te springen en eindelijk sprong hij eruit. Deze kikker was echter doof, hij hoorde de kreten van de anderen niet. Hij dacht ze hem de hele tijd aan stonden te moedigen.

Dit verhaal leert ons twee lessen. De tong heeft de kracht van leven en dood. Een aanmoedigend woord aan iemand die in de put zit kan hem er weer bovenop helpen en hem de dag door slepen. Een ontmoedigend woord aan iemand die in de put zit kan net datgene zijn dat hem doodt. Wees voorzichtig met wat je zegt. Spreek het leven tegen iedereen die je pad kruist. De kracht van woorden is sterk. Een aanmoedigend woord kan zo lang mee gaan. Denk na voordat je spreekt.

Bron: <http://descherpepen.nl/2010/het-verhaal-van-twee-kikkers/>

DE PARABEL VAN DE DRAAD

De Indische Yogi Swami Vivekananda, een leerling van Sri Ramakrishnas, vertelt de volgende parabel:

Een hoge beambte viel bij zijn koning in ongenade. De koningin liet hem in de bovenste verdieping van een toren gevangen zetten. Op een mooie nacht met volle maan stond de gevangene boven op de tinnen van de toren en keek naar beneden. Daar zag hij zijn vrouw staan. Zij maakte tekenen en raakte de muur van de toren aan. Gespannen keek de man naar beneden om te zien wat de vrouw deed. Maar hij kon er niet achter komen en daarom wachtte hij geduldig op datgene wat komen ging.

De vrouw aan de voet van de toren had een insect gevangen dat van honing hield. Ze bestreek de voeltorens van de keven met honing. Toen bevestigde zij het einde van de draad aan het lichaam van de kever en zette het diertje met de kop naar boven op de torenmuur, juist op de plaats waarboven zij heel hoog haar man zag staan. De kever kroop langzaam de geur van de honing na, steeds hoger tot hij tenslotte bij de gevangene kwam. Deze had goed opgelet en zag het kleine dier onder de leuning klimmen. Hij greep het behoedzaam vast, maakte de zijden draad los, bevrijdde het insect en trok de zijden draad langzaam en voorzichtig naar zich toe. De draad werd echter steeds zwaarder. Het leek of er wel iets aan hing. En toen de man de zijden draad helemaal bij zich had, zag hij dat aan het einde van de torenlange draad een garendraad bevestigd was. De man trok ook deze draad naar boven. De draad werd steeds zwaarder en zie, aan het einde was een bindtouw vastgemaakt. Langzaam en voorzichtig trok de man dit bindtouw naar zich toe. Ook dit werd zwaarder en zwaarder. Toen hij het eind in zijn hand had, zag hij dat daaraan nog een sterker touw was vastgeknoopt. Dit stevige touw maakte de man aan de tinnen van de toren vast.

Wat er verder gebeurde is eenvoudig en vanzelfsprekend. De man liet zich langs het touw naar beneden glijden en was vrij. Hij ging met zijn vrouw zwiingend de nacht in en verliet het land van de onrechtvaardige koning.

Er is altijd een uitweg mogelijk.

Bron: <http://users.telenet.be/dekeyser/verhalen/draad.htm>

DE ZONNEBLOEM EN DE MUS

Tussen een oude houten kast en de roestige trommel van een wasmachine groeide een kleine zonnebloem. Ze was omringd door rommel en verval. In de wijde omtrek was ze de enige bloem.

Waarom de zonnebloem uitgerekend daar groeide, wist niemand. De bloem was vaak bedroefd en 's nachts droomde ze van weelderige weiden, van velden met kleurrijke bloemen waar de vlinders om haar heen vlogen. Op een dag streek een verformfaaide kleine mus voor haar neer en staarde haar met open bek aan. "Wat ben je mooi," tsjilpte hij. "Echt prachtig." "Nee, dat ben ik niet," antwoordde de zonnebloem verdrietig. "Je zou mijn zusters eens moeten zien. Die zijn tien keer groter dan ik. Ik ben klein en lelijk." "Voor mij ben je de mooiste van allemaal," piepte de mus en vloog weg. De vogel kwam vanaf die dag iedere dag op bezoek bij de zonnebloem. En iedere dag werd de zonnebloem een beetje groter en iedere dag werd haar bloem een beetje fleuriger. Ze werden vrienden.

Maar op een dag kwam de mus niet. En ook de volgende dag, en de dag daarna niet. De zonnebloem maakte zich grote zorgen. Op een ochtend zag ze toen ze wakker werd de mus met gestrekte vleugels voor haar liggen. Dat was een grote schok voor haar. "Ben je dood, mijn kleine vriend? Wat is er gebeurd?" Langzaam deed de vogel zijn ogen open. "De laatste paar dagen heb ik niets te eten gevonden op de vuilnisbelt. Nu heb ik helemaal geen kracht meer. Ik ben naar jou toe gevlogen zodat ik dicht bij jou kan sterven." "Nee. Nee!" riep de zonnebloem. "Wacht. Wacht even!" Ze boog haar zware bloemenhoofd naar hem over en er vielen een paar zonnebloempitten op de grond. "Raap die op, mijn kleine vriend. Ze zullen je nieuwe kracht geven." De mus brak met zijn laatste restje energie een paar van de pitten open en bleef uitgeput, bewegingloos liggen. Maar een dag later voelde hij zich al sterker. Hij wilde naar de zonnebloem gaan en haar bedanken, maar hij schrok hevig toen hij haar zag. Haar gele bloemblaadjes waren allemaal slap en haar bladen hingen levenloos omlaag. "Wat is er met jou aan de hand, zonnebloem?" tsjilpte hij in zijn ontsteltenis. "Maak je over mij geen zorgen," zei de zonnebloem zwakjes. "Mijn tijd zit erop. Weet je, ik heb altijd gedacht dat mijn bestaan hier op de vuilnisbelt zinloos was. Maar nu weet ik dat alles een doel heeft, ook al begrijpen we het niet altijd. Zonder jou zou ik mijn wil om te leven hebben verloren en zonder mij zou jij jouw leven verloren hebben. En kijk, er liggen nog steeds een heleboel zonnebloempitten op de grond. Laat er een paar liggen en misschien zullen hier op een dag een heleboel zonnebloemen groeien en zullen er een heleboel verformfaaide mussen als vlinders omheen vliegen."

Bron: <http://www.zinnigeverhalen.nl/>

DE KUNST VAN HET ÉCHT ZIJN

Op een dag lagen ze zij aan zij, het speelgoedkonijn en het hobbelpaard. En ik lag er vlakbij...

‘Wat is echt?’ vroeg het konijn. ‘Betekent het dat er iets begint te gonzen vanbinnen en een knop die uitsteekt?’

‘Nee,’ zei het hobbelpaard, ‘echt is niet hoe je gemaakt bent, het is iets wat met je gebeurt... Wanneer een kind lang, heel lang van je houdt, niet zomaar om te spelen, maar echt van je houdt, dan wordt je echt..’

‘Doet het pijn?’ vroeg het konijn.

‘Soms wel,’ zei het hobbelpaard –want hij zei altijd de waarheid- ‘maar als je echt bent, kan het je niet schelen.’

‘Gebeurt het plots, ineens, net als opgewonden worden, of een beetje bij beetje...?’

‘ ‘t gebeurt niet plots, ineens. Je wordt het. Er is een lange tijd voor nodig. Daarom gebeurt het niet zo vaak met mensen die vlug breken of scherpe kantjes hebben of die je zorgvuldig moet bewaren. Over het algemeen, tegen de tijd dat je echt bent, is je haar er praktisch afgeaaid, vallen je ogen uit en raken je pootjes los en ben je heel er haveloos. Maar deze dingen doen er helemaal niet toe als je eenmaal echt bent. Je kunt niet lelijk zijn, behalve voor mensen die het niet begrijpen...’

Bron: naar M. Williams, Het fluwelen konijn; gelezen in Claire Vanden Abbeele, Op weg naar je ware zelf

PAARDENVOER

De moella, een prediker kwam in een zaal om er te spreken. De zaal was leeg, er zat alleen een jonge stalknecht op de eerste rij. De moella overlegde bij zichzelf: "Moet ik nu spreken of het liever maar laten?" Tenslotte vroeg hij de stalknecht: "Er is niemand behalve jij, wat denk je, moet ik spreken of niet?" De stalknecht zei: "Mijnheer, ik ben een eenvoudig mens, wat moet ik er over zeggen. Maar als ik in een stal kom en zie dat alle paarden zijn weggelopen, maar één is nog gebleven, dan zal ik hem wel voer geven."

De moella nam zich dat ter harte en begon met zijn preek. Hij sprak twee uur lang.

Daarna voelde hij zich opgelucht en gelukkig en wilde door de toehoorder bevestigd zien, of zijn preek goed was. Hij vroeg: "Hoe beviel mijn preek je?"

De stalknecht antwoordde: "Ik heb al gezegd dat ik een eenvoudige man ben en dat ik er niet veel over weet te zeggen. Maar als ik in een stal kom en zie dat alle paarden behalve één zijn weggelopen, zal ik dat paard toch voer geven. Ik zou hem echter niet het hele voer geven dat voor alle paarden bestemd was."

Bron: verhalenmail

“Ik ben goed”

Een Afrikaanse stam doet het volgende.

Als iemand iets kwetsend en fout doet, nemen ze de persoon naar het centrum van de stad, en de hele stam komt en omringt hem. Gedurende twee dagen zullen ze de man al het goede wat hij ooit heeft gedaan vertellen.

De stam is van mening dat ieder mens in de wereld goed is. Ieder van ons verlangt veiligheid, liefde, vrede, geluk.

Maar soms in het nastreven van die dingen maken mensen fouten. De gemeenschap ziet wandaden als een schreeuw om hulp.

Zij scheppen een band samen in het belang van hun medemens om hem overeind houden, om hem opnieuw te verbinden met zijn ware natuur, om hem te herinneren aan wie hij werkelijk is, totdat hij zich volledig de waarheid herinnert waaruit hij tijdelijk zou zijn losgekoppeld: “Ik ben goed”.

Autobiografie in vijf delen

Deel 1

Ik loop door een straat.
Er is een diep gat in het trottoir.
Ik val erin.
Ik ben verloren, ik ben radeloos.
Het is mijn schuld niet.
Het duurt eeuwig om een uitweg te vinden.

Deel 2

Ik loop door dezelfde straat.
Er is een diep gat in het trottoir.
Ik doe alsof ik het niet zie.
Ik val er weer in.
Ik kan niet geloven dat ik op dezelfde plek ben.
Maar het is mijn schuld niet.
Het duurt nog lang voordat ik eruit ben.

Deel 3

Ik loop door dezelfde straat.
Er is een diep gat in het trottoir.
Ik zie dat het er is.
Ik val er weer in..... het is een gewoonte.
Mijn ogen zijn open. Ik weet waar ik ben.
Het is mijn schuld.

Ik kom er direct uit.

Deel 4

Ik loop door dezelfde straat.
Er is een diep gat in het trottoir.
Ik loop er om heen.

Deel 5

Ik loop door een andere straat.

Nyoshul Khempo

Genieten

Een rijke fabrikseigenaar zag tot zijn afschuw een visser lui naast zijn boot liggen en een pijp roken. 'Waarom ben je niet aan het vissen?' vroeg de fabrikseigenaar. 'Omdat ik genoeg vis heb gevangen voor vandaag.' zei de visser. 'Waarom vang je er niet nog een paar?' 'Wat zou ik ermee moeten?' 'Je zou geld kunnen verdienen,' luidde het antwoord. 'Daarmee zou je een motor op je boot kunnen laten monteren om verder de zee op te gaan en meer vis te vangen. Dan zou je genoeg verdienen om nylon netten te kopen en die zouden je nog meer vis en meer geld opleveren. Al gauw zou je genoeg geld hebben om twee boten te bezitten ... Misschien wel een hele vloot. Dan zou je een rijk man zijn, net als ik.' 'Wat zou ik dan doen?' vroeg de visser. 'Dan zou je werkelijk van het leven kunnen genieten.' 'En wat denk je dat ik nu aan het doen ben?' antwoordde de visser.

Een vogeltje

Een vogeltje vloog naar het zuiden om de winter te ontvluchten. Het was een beetje laat vertrokken en er kwam al vorst in de lucht. De energie van het vogeltje raakte op en het viel op de grond, klaar om te sterven. Een koe zag het op de grond liggen beven en voelde mededogen. Ze liep er naartoe en liet een grote koeienvlaai op hem vallen. Lekker warm. Het vogeltje warmde op en begon zich heel blij te voelen. Het zou in leven blijven! Het begon te zingen. Een vos hoorde het zingen en liep op het vogeltje af, pakte het uit de koeienvlaai, veegde het af, stopte het in zijn bek en at het op.

Dit verhaal heeft een tweevoudige moraal. De eerste is: hij die op je schijt is niet altijd je vijand en hij die je uit de stront haalt is niet altijd je vriend. De tweede is: wanneer je tot je nek in de stront zit, hou dan je mond dicht.

Twee wolven

Een oude Cherokee indiaan geeft zijn kleinzoon onderricht over het leven.

‘Binnen in me is een gevecht gaande.’ zegt hij tegen de jongen. ‘Het is een afschuwelijk gevecht tussen twee wolven. De ene wolf is slecht. Hij bestaat uit woede, jaloezie, verdriet, spijt, hebzucht, verwaandheid, zelfmedelijden, schuldgevoelens, wrok, minderwaardigheid, leugens, valse trots, superioriteit en ego. De andere wolf is goed. Hij is vreugde, vrede, liefde, hoop, kalmte, nederigheid, vriendelijkheid, welwillendheid, medegevoel, vrijgevigheid, waarheid, compassie en geloof. Binnen in jou woedt dezelfde strijd en datzelfde geldt voor ieder mens.’

De kleinzoon denkt daar enkele ogenblikken over na en vraagt dan aan zijn grootvader: ‘Welke wolf zal het gevecht winnen?’

De oude Cherokee glimlacht en antwoordt: Heel eenvoudig, degene die je voedt.’

De steenhouwer

In de middeleeuwen maakte een nieuwsgierig ingestelde burger een wandeling door de stad. Na enige tijd kwam hij bij een bouwterrein waar een nieuwe kathedraal werd gebouwd. Hij liep het terrein op en zag drie steenhouwers, alle drie druk aan het werk. Hij liep naar één van hen en vroeg: ‘M'n beste man, mag ik u vragen naar wat u aan het doen bent?’ De steenhouwer blikte enigszins geïrriteerd omhoog en zei: ‘Kunt u niet zien dat ik mijzelf in het zweet werk om dit weerbarstige stuk steen een acceptabele vorm te geven?’ ‘Ja natuurlijk,’ mompelde de burger beschaamd en haastte zich naar de tweede steenhouwer.

Ook aan hem vroeg hij: ‘M'n beste man, mag ik u vragen wat u doet?’ ‘Maar natuurlijk,’ antwoordde de steenhouwer welwillend. ‘Ik maak uit dit stuk rots een mooie steen die straks gemakkelijk door de metselaars verwerkt kan worden.’ ‘Ik dank u zeer voor uw antwoord. U vervult een nuttige taak als ik u dat mag zeggen,’ antwoordde de burger. Tevredengesteld liep hij naar de derde steenhouwer.

Hij verwachtte eigenlijk niet nog iets nieuws te horen, maar toch stelde hij ook hier z'n vraag. ‘M'n beste man, mag ik u naar uw werkzaamheden vragen?’ De steenhouwer legde zijn gereedschap neer en staarde zwijgend in de verte. Toen verscheen er een glimlach op z'n gezicht en hij zei: ‘Ik bouw een kathedraal.’ Rustig pakte hij zijn gereedschap weer op en verdiepte zich opnieuw in z'n werk.

Twee monniken

Twee monniken die op reis waren kwamen bij een rivier aan, waar ze een vrouw ontmoetten. Omdat de vrouw bang was voor de stroming in de rivier vroeg ze of de monniken haar naar de overkant wilden dragen.

Een van de monniken aarzelde, maar de andere zette haar op zijn schouders, stak het water over en zette haar neer op de oever aan de overkant van de rivier. De vrouw bedankte hen en vertrok.

Terwijl de monniken hun reis vervolgden, was de ene monnik in zichzelf gekeerd en aan het broeden. Niet meer in staat om het zwijgen te bewaren zei hij wat hem dwars zat. ‘Broeder, onze spirituele training leert ons elk contact met vrouwen te mijden, maar jij nam haar op je schouders en droeg

haar!’

‘Broeder’, antwoordde de andere monnik, ‘ik heb haar neergezet aan de overkant, terwijl jij haar nog steeds bij je draagt.’

Het watervat

Een Indiase legende vertelt dat een man ieder dag buiten zijn dorp water ging halen in twee grote vaten, een oud en een nieuw, die hij aan een juk over zijn schouders droeg. Het oude vat had scheuren en lekte; tijdens de terugweg naar huis ging altijd de helft van de inhoud verloren.

Twee jaar lang legde de man iedere dag dezelfde weg af. Het nieuwe vat was erg trots op zijn prestatie en was zich ervan bewust dat het voldeed aan de taak waarvoor het geschapen was, terwijl het oude vat stierf van schaamte omdat het zijn taak slechts half vervulde, ook al wist het dat de scheuren het gevolg waren van jaren trouwe dienst. Het schaamde zich zozeer dat het op een dag, toen ze bij de put waren, tegen de man zei: ‘Mijn excuses dat u, omdat ik nu eenmaal zo lang meega, iedere keer met maar de helft van de inhoud thuiskomt en u dus uw dorst maar half kunt stillen.’

De man glimlachte en zei: ‘Als we zo teruggaan, moet je onderweg eens goed opletten.’ Dat deed het vat en het zag dat de berm aan zijn kant van de weg rijkelijk begroeid was met planten en bloemen. ‘Kijk eens,’ zei de man ‘zie je dat aan jouw kant de natuur veel mooier is? Dat je scheuren hebt, heb ik altijd geweten en ik heb er mijn voordeel mee gedaan. Ik heb bloemen, sla en andere groenten gezaaid – en jij hebt ze steeds water gegeven. Ik heb rozen kunnen plukken om het mooi te maken in huis, ik heb mijn kinderen sla te eten kunnen geven en kool en uien. Als jij er niet geweest was zoals je bent, had ik dat niet kunnen doen. We worden allemaal oud en krijgen dan andere kwaliteiten. En met die nieuwe kwaliteiten kunnen we ons voordeel doen.’

Het verschil maken

Op een dag, toen een jongeman langs de zee wandelde, zag hij een menselijke figuur die bewoog als een danser. Hij glimlachte bij de gedachte dat iemand zou dansen voor de dag begon en dus liep hij wat sneller om die danser in te halen. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat de danser een oude man was en dat hij helemaal niet aan het dansen was. De oude man boog zich naar het zand, pikte kleine voorwerpen op en gooide ze in zee.

Hij kwam nog dichterbij en zei: ‘Goeiemorgen! Mag ik u vragen wat u aan het doen bent?’

De oude man pauzeerde, keek op en antwoordde: ‘Zeesterren in zee gooien.’

‘Dan moet ik u vragen, waarom gooit u die zeesterren in zee?’ zei de jongeman verrast.

De oude man antwoordde: ‘De zon is op en het tij trekt terug. Als ik ze niet teruggooi, sterven ze.’

Toen de jongeman dat hoorde, zei hij: ‘Maar meneer, realiseert u zich niet dat er kilometers en kilometers strand zijn en dat er zeesterren langs het hele strand liggen? Hoe kunt u nu het verschil maken?’

De oude man bukte zich opnieuw, nam een volgende zeester en wierp die in de oceaan. Toen de zeester in het water viel, zei hij: ‘Ik heb het verschil gemaakt voor die ene!’

De echo

Een man en zijn zoon lopen in het bos. Plotseling struikelt de jongen en omdat hij een scherpe pijn voelt, roept hij: 'Ahhhh.' Verrast hoort hij een stem vanuit de bergen die 'Ahhhh' roept. Nieuwsgierig roept hij: 'Wie ben jij?' maar het enige antwoord dat hij terugkrijgt is: 'Wie ben jij?' Hij wordt kwaad en hij roept: 'Je bent een lafaard!' waarop de stem antwoordt: 'Je bent een lafaard!' Daarop kijkt de jongen naar zijn vader en vraagt: 'Papa, wat gebeurt er?'

De man antwoordt: 'Zoon, let op!' en hij roept vervolgens: 'Ik bewonder jou!' De stem antwoordt: 'Ik bewonder jou!' De vader roept: 'Jij bent prachtig!' en de stem antwoordt: 'Jij bent prachtig!' De jongen is verbaasd, maar begrijpt nog steeds niet wat er aan de hand is.

Daarop legt de vader uit: 'De mensen noemen dit echo, maar in feite is dit het leven! Het leven geeft je altijd terug wat jij erin brengt. Het leven is een spiegel van jouw handelingen. Als je meer liefde wilt, geef dan meer liefde. Wil je meer vriendelijkheid, geef dan meer vriendelijkheid. Als je begrip en respect wenst, geef dan begrip en respect. Wil je dat mensen geduldig en respectvol met je omgaan, geef hen dan geduld en respect. Deze natuurwet gaat op voor elk aspect van ons leven.'

Het leven geeft je altijd terug wat jij erin brengt. Het is geen toeval, maar een spiegel van jouw eigen handelingen.

Aap

'Sukkel,' riep aap geïrriteerd uit, 'wat heb je nou gedaan?!' Aap zag een dier in de rivier verdrinken. 'Hoe ben je daar nou terechtgekomen?!'

Omdat aap een goede inborst had – hij vond zichzelf 'best wel oké' – en dus het beste voorhad met zijn medeschepselen, handelde hij acuut. 'Kom, laat me je helpen,' sprak hij liefdevol. Behoedzaam tilde hij het dier uit het water en legde het op de oever. Daar kon het drogen in de zon.

Tevreden aanschouwde aap de situatie. Zo te zien was hij net op tijd geweest. 'Mooi! Ik zie dat je alweer ademt,' sprak hij tot de naar lucht happende vis.

Berthold Gunster

De veerman en de monnik

Er waren eens twee broers, zonen van een veerman. Als kind al voeren zij met hun vader heen en weer over de rivier, wanneer hij voorbijgangers overzette. De betaling was maar karig: één dubbeltje per persoon.

Het werk was eentonig en weinig geestverheffend: dus besloot de oudste om meer diepgang aan zijn leven te gaan geven. Hij verliet het huisje aan de rivier, zijn ouders en broer en het veerbootje en trad in, in een boeddhistisch monnikenklooster.

Na vele jaren van meditatie en zoeken naar het hogere en naar de verborgen krachten in de menselijke geest, gebeurde het dat hij op reis moest naar een ander klooster en onderweg het ouderlijk huis passeerde. Hij klopte aan en na veel hartelijke omhelzingen en vreugdetranen vertelde

men elkaar hoe ieders leven tot nu toe verlopen was.

Na enige tijd nam de monnik weer afscheid en na alle goede wensen over en weer liepen beide broers naar het veerbootje, de een om over te zetten, de ander om overgezet te worden.

De broer-veerman vroeg aan de broer-monnik: "Wat heb je nu eigenlijk in de afgelopen zeven jaar in dat klooster geleerd?"

"Ik zal het je laten zien," zei de monnik, en hij daalde af naar de oever van de rivier; over het water liep hij naar de overkant, zwaaide daar nog eenmaal vaarwel en verdween tussen de bomen.

"Dan is, wat hij in die zeven jaar in dat klooster geleerd heeft, precies één dubbeltje waard," zei de veerman en ging weer tevreden aan zijn arbeid.

De wereld verbeteren

Een bekwaam wetenschapper zit in zijn bureau te werken aan een project om de wereld te verbeteren. Plots komt zijn dochtertje van 5 jaar binnen.

"Ik wil spelen" zegt ze, maar de man antwoordt dat hij nu geen tijd heeft en dat ze hem verder moet laten werken. "Want ik wil de wereld beter maken" zegt hij.

Na wat zeuren lijkt het dochtertje toe te geven, maar dan verandert ze van tactiek. "Laat mij dan helpen, dan ben je vlugger klaar met de wereld te verbeteren." zegt ze. De man is vertederd en zoekt een oplossing. Hij vindt in een tijdschrift een mooie wereldkaart, scheurt die in stukken en geeft alles aan zijn dochtertje. "Hier, breng jij deze wereld maar weer helemaal in orde." Hij hoopt zo voor de rest van de dag van haar af te zijn, want zijn dochtertje is nog klein en kent het beeld van de wereldkaart niet. Maar na een kwartiertje komt ze fier terug met de wereldkaart netjes aaneengeplakt.

"Klaar!" roept ze uit.

"Hoe heb je dat gedaan?" vraagt de vader verbaasd.

"Gemakkelijk" zegt het meisje. "Toen je de kaart uit het tijdschrift scheurde, zag ik dat op de achterkant een mens stond. Toen ik de wereld niet in elkaar kon puzzelen, heb ik alle stukjes omgedraaid en eerst de mens in orde gebracht. Toen ik daarna het blad omdraaide, zag ik dat de wereld ook in orde was."

(Bron: www.heinpragt.com/geluk/gelukparels.php)

Het universele lijden

Er bestaat een oud verhaal over een man die de Boeddha opzocht, omdat hij gehoord had dat hij zo'n groot leraar was. Zoals iedereen had ook hij in zijn leven de nodige tegenslag gehad en droeg hij aardig wat problemen met zich mee. Hij dacht dat de Boeddha, een verlicht meester, misschien in staat was hem voorgoed van zijn problemen te verlossen. Hij vertelde de Boeddha dat hij boer was.

'Ik hou van het boerenleven,' zei hij, 'maar soms regent het te weinig en dan mislukt de oogst. Vorig jaar werd dat bijna onze dood. Andere keren regent het juist weer te veel, wat ook heel slecht is voor de oogst.'

De Boeddha luisterde geduldig.

‘Ik ben getrouwd,’ zei de man. ‘Ik heb een prima vrouw. Ik hou echt van haar. Maar soms kan ze zo tegen me zeuren, soms word ik zo moe van haar, en dan loopt de spanning op en krijgen we ruzie.’

De Boeddha luisterde zonder een woord te zeggen.

‘Ik heb ook kinderen,’ zei de man. ‘Leuke kinderen, dat wel, maar vaak doen ze net alsof ik niet besta, en soms ...’

Zo passeerden al zijn zorgen en problemen de revue. Tenslotte was hij uitgepraat. Vol spanning wachtte hij op de woorden van de Boeddha die aan al zijn problemen een einde moesten maken.

Toen zei de Boeddha: ‘Ik kan je niet helpen.’
‘Hoe bedoelt u dat?’ vroeg de man verbaasd.

Iedereen heeft problemen,’ antwoordde de Boeddha. ‘We hebben allemaal drieëntachtig problemen. Drieëntachtig problemen waaraan we niets kunnen doen. Als je echt je best doet kun je er misschien één oplossen, maar zodra dat probleem verdwenen is, komt er direct weer een ander voor in de plaats. Alle mensen van wie je houdt zullen bijvoorbeeld op een gegeven moment uit je leven verdwijnen, en ook jij zult op een gegeven moment doodgaan. Dit is een probleem, en jij noch wie dan ook kan daaraan iets doen, dus ik ook niet.’

De man werd woedend. ‘En ik dacht nog wel dat u zo’n groot leraar was!’ schreeuwde hij. ‘Ik dacht dat u me wel zou kunnen helpen! Wat heb je aan zo’n leer? Niets, helemaal niets!’
De Boeddha antwoordde rustig: ‘Misschien is die wel goed voor het oplossen van het vierentachtigste probleem.’

‘Het vierentachtigste probleem?’ vroeg de man verbaasd. ‘Wat is het vierentachtigste probleem?’

De Boeddha antwoordde: ‘Dat je helemaal geen problemen wilt hebben.’

(Bron: ‘Vorbij de woorden, boeddhistische verhalen en parabels’ van Erich & Leo Kaniok)

De reiziger en de monnik

Een monnik was bij de berm van de weg aan het werk. Vanuit de bergen kwam een reiziger langs die onderweg was naar het dorp onder in het dal. "Broeder kunt u me vertellen hoe de mensen zijn in het dorp beneden?" vroeg de reiziger. "Dat kan ik wel", zei de monnik, "maar vertel me eerst eens hoe de mensen waren in het dorp waar je vandaan komt. "Nou", zei de reiziger, "dat viel niet mee, ik vond de mensen onvriendelijk en gehaast. Niemand nodigde me uit en volgens mij hadden ze liever dat ik snel weer vertrok." Waarop de monnik zei: "Ik ben bang dat het in het dorp beneden niet anders is."

Even later ontmoette de monnik een reiziger die onderweg was van een dorp beneden in het dal naar een dorp hoog in de bergen. Ook deze reiziger vroeg de monnik hoe de mensen in het volgende dorp waren. Toen de monnik ook hem vroeg hoe de mensen waren in het dorp waar hij vandaan kwam, antwoordde deze: "Oh, die mensen waren zo vriendelijk, ze hadden alle tijd voor me en wilde helemaal niet dat ik wegging." "Dan denk ik", zei de monnik, "dat de mensen in het dorp boven ook zo zullen zijn."

(Bron: De Overkant, 100 en 1 verhalen.)

Parabel: De dialoog van de monniken

Iedere rondtrekkende monnik mag verblijven in een Zen tempel, vooropgesteld dat hij een debat over boeddhisme kan voeren en daarbij winnen van diegenen die daar wonen. Wanneer hij wordt verslagen moet hij verder trekken.

In een tempel in het noorden van Japan woonden twee monniken. De oudste was geleerd, maar de jongste was dom en had maar één oog. Een zwervende monnik kwam aan om onderdak te vragen. Zoals vereist daagde hij hen uit tot een debat over de sublieme leer. De oudste broeder, die vermoeid was van een hele dag studeren, zei de jongste in zijn plaats het debat te voeren. "Vraag om een stilzwijgende dialoog" waarschuwde hij hem. Daarop namen de jonge monnik en de vreemdeling bij het altaar plaats.

Al snel daarna stond de reiziger op, ging naar de oudste broeder en zei: "Uw jongere broeder is een wonderbaarlijk mens. Hij heeft mij verslagen." De oudere monnik vroeg wat er was gebeurd. "Welnu", verklaarde de reiziger, "Eerst hield ik één vinger op, als zinnebeeld voor Boeddha, de Verlichte. Toen hield hij twee vingers op, Boeddha en zijn leer uitbeeldend. Ik hield drie vingers op, voor Boeddha, zijn leer en zijn discipelen, die in harmonie leven. Toen schudde hij zijn gebalde vuist in mijn gezicht, daarmee aangevend dat die alle drie komen van één werkelijkheid. Daarmee heeft hij gewonnen en heb ik geen recht meer hier te blijven".

Dit gezegd hebbend, vertrok de reiziger. "Waar is die kerel?" vroeg de jongeling, toen hij zijn oudere broeder ontmoette. "Ik begrijp dat je het debat hebt gewonnen." "Ik heb niets gewonnen. Ik ga hem een pak slaag geven." "Vertel mij wat het onderwerp van het debat was," zei de oudere. "Nou, toen hij mij zag stak hij één vinger op en beledigde mij door daarmee te insinueren dat ik maar één oog heb. Omdat hij een vreemdeling is wilde ik beleefd zijn tegenover hem. Dus hield ik twee vingers op, om hem geluk te wensen dat hij twee ogen heeft. Toen hield de onbeschofte ellendeling drie vingers op, daarmee suggererend dat wij met elkaar maar drie ogen hebben. Toen werd ik woedend en wilde hem een kaakslag geven, maar hij rende weg, en daarmee was het afgelopen".

(Bron: "MINDWORKS, Unlock the promise within NLP Tools for building a better life", Anné Linden)

*Mensen raken niet verstoord door de dingen die gebeuren,
maar door de manier waarop ze ernaar kijken*
Epictetes

De kikker en de duizendpoot

Een duizendpoot loopt met duizend poten. Op een dag komt hij een kikker tegen. De kikker, die filosoof was, observeerde hem een tijdje en maakte zich zorgen. Het was al moeilijk om op vier poten te lopen, maar deze duizendpoot liep zelfs met duizend poten. Dat was een wonder! Hoe besliste de duizendpoot welke poot hij eerst moest verzetten en welke dan en welke daarna?

Dus de kikker hield de duizendpoot staande en stelde de vraag: "Je stelt me voor een raadsel. Er doet zich een probleem voor dat ik niet kan oplossen. Hoe loop je? Hoe speel je dat klaar? Het lijkt een onmogelijkheid".

De duizendpoot antwoordde wat verbaasd: "Euh, ik loop mijn hele leven al, maar ik heb er eigenlijk nog nooit over nagedacht. Nu je het zo vraagt, zal ik er eens over nadenken en het je dan vertellen." Voor het eerst kwamen er gedachten op in het bewustzijn van de duizendpoot. En ja, de kikker had gelijk – welke poot moest hij het eerst verzetten? De duizendpoot stond daar een paar minuten, hij kon geen poot verzetten. Hij wankelde en viel om.

En hij zei tegen de kikker: "Stel die vraag alsjeblieft nooit meer. Ik loop mijn hele leven al en had er nooit problemen mee, maar nu heb je mijn doodvonnis getekend! Ik kan geen poot meer verzetten en hoe moet dat dan met wel duizend poten?"

Je eigen mening volgen.

Op een dag gingen Hodja en zijn zoon op reis. Hodja gaf er zelf de voorkeur aan te lopen en zette zijn zoon op de rug van de ezel.

Zo gingen zij op weg tot zij een paar mensen tegenkwamen die zeiden:

"Zie daar de wereld op zijn kop. De jeugd heeft geen respect meer voor de ouderdom. Die gezonde jongen rijdt op een ezel, terwijl zijn arme, vermoeide vader nauwelijks vooruit komt."

Toen de jongen dit hoorde stond hem het schaamrood op de kaken. Hij stapte af en stond erop dat zijn vader verder zou rijden.

Zo liepen ze voort, Hodja op de ezel en de jongen te voet. Even later kwamen ze weer mensen tegen die zeiden:

"Moet je dat zien! Wat een ontaarde vader, die zelf lekker op de ezel zit en zijn kind laat lopen."

Na dit verwijt draaide de Hodja zich naar zijn zoon en zei:

"Kom, dan zullen we samen op de ezel rijden."

Zo vervolgden ze hun weg, tot zij mensen tegenkwamen die zeiden:

"Kijk, dat arme beest! Zijn rug zakt door onder het gewicht van hen beiden, wat een dierenbeulen!"

Daarop zei Hodja tot zijn zoon:

"Laten we afstappen. Het is beter dat we allebei te voet gaan, dan kan niemand ons nog verwijten maken."

Zo liepen ze verder achter hun ezel. Tot een stel voorbijgangers wederom commentaar leverde:

"Zie wat voor dwazen er op de wereld zijn. Ze lopen in de brandende zon en geen van beiden denkt eraan op de ezel te gaan zitten."

Hodja draaide zich om naar zijn zoon en zei:

"Je hebt het gezien, mijn zoon. Hoe je je ook gedraagt, op en aanmerkingen zullen altijd je deel zijn. Leer daarom je eigen mening te volgen."

(Een verhaal van Hodja, een Turkse godsdienstonderwijzer en lesgever in de Koran)

De violist

Een wereldberoemde violist zei eens na een succesvolle uitvoering van het vioolconcert van Beethoven: "Ik heb een prachtige partituur, een heerlijke viool en een heel goede strijkstok. Wanneer ik deze drie bij elkaar breng, hoef ik alleen nog maar opzij te treden."

Een paleis van gedachten

Er was eens een man die een prachtig paleis in de stad had. De mensen kwamen het altijd bekijken. Het was een wonder van architectuur. Maar op een nacht vatte het plotseling vlam. De man was bij een vriend op bezoek gegaan. Iemand stelde hem op de hoogte: "Wat doe jij hier? Je paleis staat in brand."

Hij holde erheen, niets kon hem dieper schokken dan dit. Zonder dat hij het wist, stroomden de tranen over zijn wangen. Zijn kostbaarste schat, waar hij het meest aan gehecht was, werd voor zijn ogen verwoest en hij kon niets doen. Het vuur had al te véer om zich heen gegrepen.

Juist op dat moment kwam zijn jongste zoon aanrennen en zei tegen hem: "Vader, maak je geen zorgen. Gisteren heb ik het huis verkocht. De koning bleef maar volhouden dat het hem in verlegenheid bracht dat u een mooiere woning had dan hij. Ten slotte besloot ik het maar te verkopen - en bovendien was hij bereid elke prijs te betalen."

Plotseling droogden zijn tranen op en verscheen er een lach op het gezicht van de man.

Er was echter niets veranderd. Het huis stond in brand, maar het was opeens zijn huis niet meer. Wat kon het hem schelen? Het was dus niet het huis dat hem zo'n pijn deed, het was zijn ego, zijn huis.

Maar toen kwam zijn middelste zoon die zei: "Vader, wat sta je te lachen? Hoewel we tot de verkoop van het paleis hebben besloten, is er nog geen contract opgesteld. En natuurlijk zal de koning het geld niet betalen. Ik heb alle redenen te vermoeden dat hij achter de brand zit." En daar kwamen de tranen weer.

Maar de situatie was nog steeds hetzelfde, er was niets veranderd. Alleen de idee was veranderd. Toen het huis van hem was, was er groot verdriet. Toen het huis niet langer van hem was, verdween alle verdriet.

Ten slotte kwam de koning zelf in zijn koets voorbij en zei: "Maakt u zich geen zorgen. Ik ben een man van mijn woord. Als ik iets heb gekocht, heb ik het gekocht. Er is nog geen contract opgesteld en er is geen bedrag aanbetaald, maar het is voldoende dat we de koop gisteren mondeling zijn overeengekomen. Het is mijn huis dat in brand staat. Maakt u zich maar geen zorgen." En plotseling lachte de man weer, in plaats van te huilen.

Socrates en de drie zeven.

De Griekse wijsgeer Socrates, liep eens door de straten van Athene toen plotseling een man opgewonden naar hem toe kwam. "Socrates, ik moet je iets vertellen over je vriend die...". "Ho eens even", onderbrak Socrates hem, "voordat je verder gaat, heb je het verhaal dat je mij wilt vertellen gezeefd door de drie zeven?". "De drie zeven?", vraagt de man verbaasd. "Laten we het proberen", stelde Socrates voor. "De eerste zeef is de zeef van de waarheid, heb je onderzocht of het waar is wat je mij vertellen wilt?". "Nee", zei de man, "ik hoorde het zojuist vertellen en...". "Ah juist!", zei Socrates, "dan is het toch zeker wel door de tweede zeef gegaan, de zeef van het goede.". "Is het iets

goeds wat je over mijn vriend wilt vertellen?". Aarzelend antwoordt de man: "Eehh nee, dat niet, integendeel...". "Hm", zei de wijsgeer. "Laten we dan de derde zeef gebruiken, is het noodzakelijk om mij te vertellen wat jou zo opwindt?". "Nee, niet direct noodzakelijk", antwoordde de man. "Welnu", zei Socrates glimlachend. "Als het verhaal dat je vertellen wilt, niet waar is, niet goed is en niet noodzakelijk is, vergeet het dan en val mij er niet mee lastig."

De schoenen van Ghandi

Mahatma Ghandi stapte op een dag op de trein in India en terwijl hij instapt, verloor hij een van zijn schoenen. De schoen belande vlak naast het spoor en omdat de trein begon te rijden, kon Ghandi zijn schoen niet meer pakken. Kalm deed hij ook zijn andere schoen uit en gooit die beheerst naar de schoen die al naast het spoor lag. Een medepassagier vroeg Ghandi verbaasd waarom hij dat deed en Ghandi glimlachte en zei: "Die arme man die mijn verloren schoen langs het spoor vindt, vindt nu een paar dat hij kan gebruiken."

De rijke man en zijn vier vrouwen

Er was eens een rijke man die vier vrouwen had, hij hield het meest van de vierde vrouw. Hij sloofde zich voor haar uit, kocht dure kleren voor haar en alles wat kostbaar was. Hij zorgde heel goed voor haar en deed steeds zijn uiterste best. Hij hield ook veel van zijn derde vrouw. Hij was heel trots op haar en wou altijd met haar pronken als ze naar vrienden gingen. Nochtans was hij altijd verschrikkelijk bang dat ze hem ooit zou verlaten voor een andere man. Ook hield de rijke man van zijn tweede vrouw, ze was altijd in de weer voor hem, altijd geduldig, ze was eigenlijk zijn vertrouweling. Wanneer hij problemen had, kon hij altijd bij haar terecht en ze kon hem dan ook steeds helpen de moeilijke tijden door te komen.

Zijn eerste vrouw was een zeer loyale partner en leverde grote bijdragen om zijn rijkdom en zijn zaken te onderhouden. Ze zorgde steeds perfect voor het huishouden en hoewel de eerste vrouw veel van haar man hield, hield de rijke man toch niet van haar en hij bekeek haar nauwelijks. Maar op een dag werd de rijke man ziek en hij wist dat hij binnenkort zou gaan sterven. Hij dacht na over het luxeleven dat hij altijd geleid had en zei bij zichzelf: "Nu heb ik vier vrouwen, maar als ik sterf, ben ik alleen, wat zal ik eenzaam zijn!". Dus vroeg hij aan de vierde vrouw: "ik hield van jou het meest, heb je altijd de kostbaarste dingen gegeven en goed voor je gezorgd. Nu ik binnenkort zal sterven, wil jij me volgen en me gezelschap houden?". "Geen sprake van!" antwoordde de vierde vrouw en ze liep weg zonder verder nog iets te zeggen. Het antwoord sneed als een scherp mes in het hart van de rijke man.

De verdrietige rijke man vroeg aan zijn derde vrouw: "ik heb mijn hele leven zoveel van je gehouden, nu ik binnenkort zal sterven, wil jij me volgen en me gezelschap houden?". "Nee! antwoordde de derde vrouw, het leven is hier zo goed! Wanneer jij sterft, ga ik hertrouwen!". De rijke man's hart werd koud bij het horen van die harde woorden."

Daarna vroeg hij aan de tweede vrouw: "ik ben altijd bij jou gekomen als ik hulp nodig had en je hebt me altijd uit de nood geholpen. Nu heb ik opnieuw hulp nodig, wanneer ik zal sterven, wil jij me volgen en me gezelschap houden?". Het spijt me, maar deze keer kan ik je niet helpen!" zei de tweede vrouw. Het enige dat ik voor je kan doen is je naar je graf begeleiden." Het antwoord kwam als een donderslag bij heldere hemel en de rijke man was helemaal van zijn stuk gebracht.

Opeens klonk er een stem: "ik zal met je meegaan, ik zal je volgen, waar je ook gaat." De rijke man

keek op en zag zijn eerste vrouw, ze was graatmager, alsof ze ondervoed was. Dankbaar, maar toch met spijt in zijn hart zei de rijke man: "ik had beter voor je moeten zorgen toen ik het nog kon!".

Eigenlijk hebben we allemaal vier vrouwen in ons leven... de vierde is ons lichaam, het maakt niet uit hoeveel kosten, tijd en moeite we besteden om het er goed te laten uitzien, het zal ons toch verlaten als we sterven. Onze derde vrouw is onze bezittingen, status en rijkdom, wanneer we sterven, gaan ze allemaal naar anderen. De tweede vrouw is onze familie en vrienden, het maakt niet uit hoe dierbaar ze ons zijn geweest tijdens ons leven, de verst dat ze kunnen meegaan is tot aan ons graf. De eerste vrouw is onze ziel, ze wordt dikwijls verwaarloosd in het nastreven van materiële rijkdom en plezier. En in feite is het het enige dat ons volgt, waar we ook zullen gaan, misschien is het beter om het nu aandacht te schenken, dan ermee te wachten tot het te laat is.

Gods les in de liefde

Een man had op een dag een gesprek met de Heer en zei: "Heer, ik zou willen weten wat hemel en hel inhouden." De Heer leidde de man naar 2 deuren, hij opende één van de deuren en liet de man binnenkijken.

In de kamer was een hele grote ronde tafel en in het midden van die tafel stond een grote pan met stampot die heerlijk geurde en maakte dat de man watertandde. De mensen die rondom de tafel zaten waren echter mager en ziekelijk en ze leken erg hongerig. Ze hielden lepels in hun handen met erg lange handgrepen die aan hun armen vastgemaakt waren. Het was voor een ieder mogelijk om in de pan met heerlijk eten te reiken en daaruit te eten, maar omdat de lepels langer waren dan hun armen konden ze de lepels niet naar hun monden brengen. De man rilde bij het aangezicht van deze ellende en dit lijden. God zei: "Nu heb je de hel gezien."

Ze gingen naar de volgende kamer en God opende de deur. Deze was exact dezelfde als de eerste, er stond ook een grote ronde tafel in het midden van de kamer met daarop ook een grote pan met stampot waarvan de man weer moest watertanden. De mensen hier hadden precies dezelfde lange lepels die waren vastgemaakt aan hun armen, maar deze mensen waren wel doorvoed en gezond. Zij hadden het gezellig, lachend en pratend met elkaar.

De man zei: "Ik snap het niet, ik snap er niks van!". "Het is vrij eenvoudig" sprak God, "je hoeft maar één ding te weten. Zie je, zij hebben geleerd om elkaar te voeden terwijl de inhalige mensen alleen maar aan zichzelf denken."

Spiegelen.

Een Indisch sprookje vertelt over een hond die in een kamer rondrende, waarvan alle wanden van spiegels voorzien waren.

Plotseling zag hij veel honden, en hij werd woedend, liet zijn tanden zien en gromde. Alle honden in de spiegel werden even woedend, lieten hun tanden zien en gromden. De hond schrok en begon rondjes te lopen tot hij eindelijk in elkaar stortte.

Had hij maar eenmaal met zijn staart gekwispeld, dan hadden al zijn spiegelbeelden hetzelfde vriendelijke gebaar teruggegeven.

